

paa Sorø Station, ville ikke præjudicere Noget som helst med Hensyn til Stikbanen til Sorø. Videre er der ikke Anledning for mig at udtale i dette Dieblif; dog vil jeg tilføie, at det vilde være meget forbausende, om man virkelig vilde forlange en Sidebane til Sorø, man kunde jo i hvert Fald nøies med en Sporvei, hvis man vil have en mere aktiv Forbindelse. Det var det ene Spørgsmaal. Det andet Spørgsmaal angaar Toldklaringslokaliteter der. Der er ved den projekterede Udvidelse af Stationen taget Hensyn til, at der blev Toldklaringslokaliteter paa Stationen. Det kan gjerne være, at det bliver nødvendigt at udvide Stationen noget mere, hvis man i større Stil vil have Toldklareringen paa Jernbanestationen, og der vil ikke være Noget i Veien for, at man indenfor den Bevilling, der er givet, indretter sig paa en større Udvidelse end oprindelig paatænkt. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) gjorde ogsaa et Par Bemærkninger i Anledning af de samme Vædringsforslag om Sorø Station med Hensyn til Perronspørgsmaalet. Ja, det er et meget vanskeligt Spørgsmaal at løse. Den Perron, som staaar i lige Niveau med Waggonen, har naturligvis sine overordentlig behagelige Sider; vi have en saadan, som det ærede Medlem maaske vil erindre, paa Korsør Station, men der vil det ærede Medlem saa ogsaa lægge Mærke til et andet Forhold, nemlig dette, at der saa bliver en overordentlig betydelig Høide fra Sporet op til Perronen, saa at det bliver endnu vanskeligere for Folk, der maatte befinde sig paa Sporet, naar Toget kommer, at komme op paa Perronen i god Tid. Det Andet er, at Anlægget af en saadan Perron vil ved de nuværende Stationsbygninger være betinget af et Trappeanlæg ued til Ventesalen. Altsaa, det er et meget vanskeligt Spørgsmaal at løse; jeg er ikke ganske sikker paa, at Perroner, der staa i lige Linie med Waggondørene, saa at man altsaa ikke behøver at træde ned for at komme ud af Waggonen, er det Rette, men Spørgsmaalet kan jo blive gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse. — Med Hensyn til Betænkningens Nr. 194 har jeg havt nogen Veilighed til at udtale mig for det meget ærede Finantsudvalg, og jeg skal kun minde om, at det er ikke store Fordringer, man gjør; det er kun en Fordring om at faae anvist nogle Jordstykker, som i disse Tilfælde tilhøre Kommunerne. Nu er det ganske vist, at den ærede Ordfører kan have nogen Tvivl til at sige: „Hvorfor forlange det paa de Steder? Man gjør det ikke alle Steder.“

Det er ganske rigtigt, men jeg maa her gjøre opmærksom paa, at det er et System, som vi ogsaa kjende fra nye Jernbaneanlæg, at de vedkommende Lokalteter hde Tilskud. Det er den Form af Tilskud, man faar fra enkelte Lokalteter, og det vil være i høj Grad i deres Interesse at gjøre det. Men saa er der en Ting til. I Reglen vil den, der eier Grunden, Kommunen, være i Stand til at levere Staten Jordstykket uden videre Opoffrelse. Den har det i Reglen til Raadighed, men Staten kan ikke købe det uden største Opoffrelse; thi vi have ikke Ret til i dette Tilfælde at expropriere uden videre; vi kunne ikke sige, at vi tage det, vi ere nødt til at handle os til det, og saa stilles der ofte aldeles urimelige Fordringer. Man maa have Garantier for, at man kan faae Grunden at købe, inden man søger at faae Station der, man maa først sikre sig, at man eier Grunden, den skal staa paa. I modsat Tilfælde er man nødt til at betale, hvad de forlange, eftersom vi ingen Expropriationsret have i saa Tilfælde, saa at Folk kunne stille de urimeligste Fordringer. Det Punkt maa man ud over, for man kan indgaa videre paa det opstillede Princip. — Den ærede Ordfører ønskede Bevillingen, der er foreslaet paa § 27 til Vaan, uddelt ikke blot til Havfiskere, men ogsaa til Kystfiskere. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ganske vist ikke er det store Judgaaende Fiskeri, men det mindre, som man har havt for Die, nemlig ved Hjælp til at anstafte Vaade, og vil man tillige give det yderligere Udvikling, antager Spørgsmaalet langt større og vistnok ogsaa vanskeligere Dimensioner. Iøvrigt er det jo bekendt, at Bevillingen foreslaas saaledes, at der skal stilles kommunale Garantier for Modtagelsen af Vaan, det bliver altsaa meget væsentlig afhængigt af, hvorledes Kommunerne stille sig med Hensyn til den Medvirkning, de skal hde, om Vaanene kan komme i Stand. Jeg har allerede nævnt, at det, at man ikke faar nogen Forsikringsforening for Vaade, vil hæmme denne Foranstaltning, og jeg tror ogsaa, at Kommunerne vil være mindre tilbøjelig til at understøtte den store Seilads, Havfiskeriet, end det, man har og kjender overalt, og hvor der er Tale om mindre Opoffrelser, nemlig Anstafelsen af Vaade. Jeg skal imidlertid tage Henstillingen under nærmere Overveelse og Forhandling, naar den forudsatte Bevilling gives. Jeg maa heril knytte den Bemærkning, at det er selvfølgelig ikke Tanken, at disse 300,000 Kroner tænkes anvendt paa den Vaade, som ellers er Tilfældet ved mange aarlige Bevillinger, at netop denne Sum strengt skulde anvendes i dette Finants-